

Rutkiewicz Ignacy

Ignacy Rutkiewicz Dziennikarz, publicysta. Absolwent Wydziału Filologicznego Uniwersytetu Poznańskiego, podczas studiów reporter w oddziale dziennika „Słowo Powszechne” w Poznaniu. Później redaktor „Wrocławskiego Tygodnika Katolickiego”. W latach 1956-1957 współpracownik wrocławskiej rozgłośni Polskiego Radia i dziennika „Słowo Polskie”. W roku 1958 współzałożyciel miesięcznika „Więź”. W latach 1957-1970 korespondent na Dolny Śląsk kolejno Zachodniej Agencji Prasowej i PA Interpress. W latach 1970-1977 w redakcji „(Dolnośląskiego) Przeglądu Gospodarczego”. Jednocześnie od roku 1961 kierownik działu publicystyki i reportażu miesięcznika „Odra”, w latach 1982-1990 (z *wyboru zespołu*) redaktor naczelny. W latach 1990-1994 prezes-redaktor naczelny Polskiej Agencji Prasowej. Od roku 1996 współpracownik Telewizji Polskiej, m.in. redaktor serwisu internetowego i sekretarz organizacyjny Komisji Etyki. W latach 1994-1995 prezes Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich. Od roku 1999 członek Orbicom, afiliowanej przy UNESCO sieci komunikacji medialnej.

Autor wielu artykułów w prasie wrocławskiej i ogólnopolskiej o początkach i rozwoju elektroniki i informatyki w Polsce oraz kilkunastu książek publicystycznych, m.in. „Elektronika nad Odrą” i „Archipelag nauki” oraz „Jak być przyzwoitym w mediach. Rady dla dziennikarzy (*i nie tylko*)”.

Ignacy Rutkiewicz jest autorem Opowieści o początkach polskiej informatyki.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100130030303/http://itpedia.pl/index.php/Rutkiewicz_Ignacy

Rylski Stefan

Mgr inż. Stefan Rylski ukończył Wydział Elektryczny Politechniki Wrocławskiej (*specjalność: radiotechnika*) w 1951 r. W latach 1949 – 1957 pracował jako kierownik działu urządzeń stacyjnych sieci rozgłaszania przewodowego, a w latach 1958-1963 kierował Wrocławskim Nadawczym Ośrodkiem Telewizyjnym, a w szczególności budową i eksploatacją teletacji na Ślęży wraz z siecią przemienników na Dolnym Śląsku. W latach 1963-1968 pracował we Wrocławskich Zakładach Elektronicznych ELWRO na stanowisku dyrektora naczelnego. W latach 1968 - 1976 był głównym inżynierem do spraw elektronicznej techniki obliczeniowej w Kombinacie Górniczo-Hutniczym Miedzi w Lubinie organizując 8 ośrodków przetwarzania danych w kopalniach, hutach i innych zakładach należących do Kombinat. W latach 1976 - 1982 był dyrektorem Dolnośląskiego Centrum Diagnostyki Medycznej DOLMED, pierwszego w Polsce komputerowego ośrodka kompleksowej diagnostyki medycznej.

Stefan Rylski jest żywą legendą – organizatorem dolnośląskiej elektroniki i informatyki; odegrał w ich rozwoju ogromną, niepodważalną rolę:

1. Rozpoczął od Polskiego Radia we Wrocławiu, gdzie nabierał szlifów w zakresie techniki i organizacji,
2. W okresie raczkowania telewizji w Polsce w rekordowym tempie 8 miesięcy doprowadził do zbudowania i pełnego uruchomienia telestacji na Ślęzy,
3. W początkowym okresie polskiej informatyki był dyrektorem naczelnym Zakładów ELWRO we Wrocławiu, efektywnie wspierając konstrukcyjnie rozwojowe i technologicznie nowatorskie przedsięwzięcia specjalistów opracowujących i wdrażających do produkcji seryjnej komputery: [ODRA 1003](#), i [ODRA 1204](#). Wprowadził również szereg innowacyjnych form organizacyjnych na skalę krajową, zapewniających właściwe funkcjonowanie fabryki komputerów; spowodował powołanie: Ośrodka Prób i Zastosowań Maszyn Cyfrowych (*OPZMC*), Biura Handlu Zagranicznego (*BHZ ELWRO*) i Zakładu Obsługi Maszyn Cyfrowych (*ELWRO-SERWIS*),
4. Jako główny inżynier ds. elektronicznej techniki obliczeniowej w KGHM zorganizował i nadzorował pracę ośrodków przetwarzania danych w tym przedsiębiorstwie,
5. Jako dyrektor DOLMED-u we Wrocławiu praktycznie wdrażał techniki komputerowe w diagnostyce medycznej,
6. Ponownie pracując w ELWRO (*lata 1982 – 1990*) kierował pracownią projektową oraz reprezentował ELWRO w Lipsku (*ówczesne NRD*)

Stefan Rylski w roku 1990 przechodzi na emeryturę, nadal jednak do 1994 r. prowadzi działalność zawodową; sprawuje funkcję najpierw wiceprezesa, a następnie prezesa zarządu w prywatnej firmie SYSCOM, później KWANT Sp. z o. o., której był współwłaścicielem.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20091124194147/http://itpedia.pl/index.php/Rylski_Stefan

Stanek Heliodor

Mgr inż. Heliodor Stanek ukończył studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej w 1959 r. Po studiach zatrudnił się w Zakładach Elektronicznych ELWRO, gdzie pracował do 1992 r. Na początku odbył pięcioletnią praktykę w Instytucie Badan Jądrowych w Warszawie, w zespole doc. Romualda Marczyńskiego, pracującego wówczas nad uruchomieniem pierwszego polskiego komputera EMAL. Heliodor Stanek brał czynny udział w następujących pracach badawczo - rozwojowych i konstrukcyjnych prowadzonych w Elwro:

1. współudział w konstrukcji komputera Odra 1001,
2. prowadzenie nadzoru konstrukcyjnego nad produkcją komputera UMC 1,
3. kierowanie pracami przejmowania dokumentacji komputera ZAM 21 z IMM,

4. Opracowanie konstrukcji, wdrożenie do produkcji oraz nadzór konstrukcyjny nad produkcją urządzeń peryferyjnych dla komputerów Odra 1305 i odra 1325,
5. prace w zakresie techniki obliczeniowej dla wojska.

Najważniejszym osiągnięciem Heliodora Stanka było wieloletnie i efektywne kierowanie pracami konstrukcyjnymi i wdrożeniowymi w zakresie komputerów i systemów komputerowych dla wojska. Prace te – przy bardzo wysokich wymaganiach MON - stanowiły istotny czynnik podnoszący jakość, a w szczególności niezawodność produkowanych systemów w ELWRO. Należy wymienić tu następujące produkty:

1. Uniwersalny przelicznik artyleryjski RODAN, służący do kierowania ogniem dział artyleryjskich,
2. Specjalizowany komputer wojskowy RODAN 1, wchodzący w skład systemu DUNAJEC (*opracowanie PIT – Warszawa*), instalowany przez dłuższy czas jako system radiolokacyjny ochrony powietrznej kraju. Systemy DUNAJEC były również przedmiotem eksportu,
3. Opracowanie i wdrożenie do produkcji 3 typów komputerów wojskowych (*RODAN 10, RODAN 10/79, RODAN 15*) dla systemów radiolokacji pasywnej, produkowanych przez TESLA – Pardubice.

W 1992 r. Heliodor Stanek odchodzi z ELWRO i zakłada spółkę komputerową ELTIS, a w 1999 r. spółkę z udziałem kapitału zagranicznego pod nazwą RCS (*Radio Communication Systems*) z następującym zakresem działania: projektowanie i instalowanie oraz serwis gwarancyjny i pogwarancyjny informatycznych systemów zarządzania kryzysowego, telemetrycznych systemów zagrożenia powodziowego, systemów łączności radiowej dla służb ratunkowych.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100205063631/http://www.itpedia.pl/index.php/Stanek_Heliodor

Szajer Edmund

Mgr Edmund Szajer ukończył studia matematyczne na Uniwersytecie Wrocławskim w roku 1964. Bezpośrednio po studiach rozpoczął pracę we Wrocławskich Zakładach Elektronicznych ELWRO, gdzie zajmował się głównie problematyką mikroprogramowania i oprogramowania systemowego oraz użytkowego komputerów produkowanych w Zakładach ELWRO. Był programistą, kierownikiem pracowni i kierownikiem zakładu naukowo-badawczego, a w latach 1988 – 1992 pełnił funkcję zastępcy dyrektora ds. rozwoju i produktów małoseryjnych.

Edmund Szajer należy do grona najwybitniejszych twórców i organizatorów oprogramowania dla większości komputerów ODRA i RIAD produkowanych w ELWRO. Należy tutaj wymienić:

1. opracowanie oprogramowania dla biblioteki użytkowej dla komputerów ODRA 1003 i ODRA 1013,

2. opracowanie i praktyczne wdrożenie nowoczesnej koncepcji mikroprogramowanej struktury

logicznej dla komputerów ODRA 1204, ODRA 1304 i ODRA 1305,

3. opracowanie mikrodiagnostyki i testów dla ODRA 1204, ODRA 1304, ODRA 1305 i ODRA 1325,

4. kierowanie opracowaniem i testowaniem polskiej wersji oprogramowania dla systemu teleprzetwarzania TELE-JS,

5. kierowanie opracowaniem i współdziałanie w opracowaniu bogatej dokumentacji szkoleniowej w zakresie oprogramowania dla większości komputerów produkowanych w ELWRO.

Edmund Szajer po odejściu z ELWRO w 1992 r., przechodzi do pracy w Telbanku.

Kategoria: Ludzie IT

https://web.archive.org/web/20100130143826/http://itpedia.pl/index.php/Szajer_Edmund

Sławiński Jerzy

Mgr inż. Jerzy Sławiński ukończył Wydział Elektroniki Politechniki Warszawskiej w 1963 r. Pracę zawodową rozpoczął w Wojskowej Akademii Technicznej, gdzie zajmował się konstrukcją urządzeń cyfrowej transmisji radiowej, integratorów cyfrowych oraz pierwszego w kraju monitora graficznego UG-1 do komputera Odra 1204. W 1973 r. rozpoczął pracę w Pionie Informatyki Zakładów Era w Warszawie pełniąc funkcję głównego konstruktora, a następnie z-cy dyrektora Ośrodka Badawczo-Rozwojowego w tych Zakładach. W tym okresie zajmuje się uruchomieniem produkcji systemów Mera 300 i Mera 400, pamięci dyskowych na licencji firmy CDC, systemów MeraCamac SM3, SM4 oraz numerycznego sterowania centrami obróbczymi Nucon 400. Jerzy Sławiński należy do grona najwybitniejszych organizatorów i twórców polskiej informatyki. W 1981 r. przechodzi do pracy w Instytucie Maszyn Matematycznych w Warszawie na stanowisko z-cy dyrektora ds. technicznych, skutecznie kierując opracowaniem i wdrożeniem do produkcji następujących produktów informatyki: system MeraCamac -SM1300, Tele-SM, MSWP oraz pamięć półprzewodnikową dla Meracamac SM4. Kierował także Zespołem Międzyzakładowym (*IMM, Era, Błonie, Polkolor, Mikrokomputery, Refa*) opracowującym i wdrażającym do produkcji komputery personalne Mazovia 1016 i Mazovia 1032. W latach 1987 do 1995 był z-cą a następnie dyrektorem Ośrodka Handlowo-Technicznego w Moskwie. W tym okresie eksport komputerów i aparatury pomiarowej z Polski zajmował czołowe miejsce w dostawach, równoważąc w znacznym stopniu import ropy i gazu z b. ZSRR. Należy podkreślić, że te dostawy charakteryzowały się b. dużą opłacalnością.

Po powrocie do kraju kontynuował prace w Instytucie Maszyn Matematycznych, gdzie zapoczątkował nowy kierunek –biometryczne systemy identyfikacji. W zakresie tym Instytut jest obecnie jednostką wiodącą w Polsce.

Kategoria: Ludzie IT

https://web.archive.org/web/20100129180646/http://itpedia.pl/index.php/S%C5%82awi%C5%84ski_Jerzy

Tarnkowski Marian

Dr n. ek. Marian A. Tarnkowski urodził się w 1929 r. w Niepołomicach k/Krakowa. W czasie okupacji niemieckiej uczestniczył w tajnych kompletach gimnazjalnych w klasztorze Sióstr Benedyktyn w Staniątkach, co pozwoliło na ukończenie szkoły podstawowej, a następnie gimnazjum w 1946 r. W 1948 r. ukończył Liceum Przemysłu Metalowego we Wrocławiu (*specjalność: technologia produkcji*).

Pracę zawodową podjął w roku 1949 w warszawskim przemyśle elektronicznym, początkowo w Zakładach Wytwórczych Lamp Elektrycznych, a następnie w Zakładach Radiowych im. Kasprzaka, gdzie pełnił funkcję technologa, starszego technologa wydziałowego, a następnie kierownika działu technologicznego w zespole produkcyjnym urządzeń radiolokacyjnych.

W toku pracy zawodowej odbył studia na Wydziale Ekonomiki Produkcji SGPiS w Warszawie, uzyskując dyplom magistra ekonomii, a w roku 1970 - stopień doktora nauk ekonomicznych w Akademii Ekonomicznej we Wrocławiu. Jest odznaczony Srebrnym oraz Złotym Krzyżem Zasługi. W roku 1955 rozpoczął pracę w nowoutworzonych Warszawskich Zakładach Telewizyjnych (WZT), gdzie zorganizował i prowadził prace związane z utworzeniem, wyposażeniem i uruchomieniem wydziałów produkcyjnych. Równocześnie pełnił technologiczny nadzór nad wdrożeniem seryjnej produkcji odbiorników licencyjnych, a następnie – opartych na własnej konstrukcji zakładowej - serii „Belweder”.

Marian Tarnkowski należy do grona najwybitniejszych organizatorów i twórców polskiego przemysłu elektronicznego, w tym komputerowego. Pracując w warszawskich zakładach przemysłu elektronicznego nabierał doświadczenia w zakresie techniki i organizacji, co przyniosło szczególnie korzystne efekty, kiedy w latach 1959 - 1963, był pierwszym dyrektorem naczelnym Zakładów Elektronicznych ELWRO we Wrocławiu. Pracę rozpoczął od ustalenia celów i strategii działania nowotworzonego przedsiębiorstwa. Współpracując ze środowiskiem naukowym Wrocławia i Warszawy, wyznaczył dla ELWRO trzy cele strategiczne:

1. Jako cel główny - zbudowanie fabryki komputerów,
2. Jako przejściowy cel ekonomiczny – szybkie uruchomienie produkcji sprzętu elektronicznego (*podzespoły RTV i elementy automatyki*),
3. Jako najbliższe cele praktyczne:

- zaangażowanie kadry kierowniczej ELWRO, złożonej z ludzi mających doświadczenie w przemyśle elektronicznym w Warszawie oraz w przemyśle precyzyjnym we Wrocławiu,
- utworzenie silnego zaplecza badawczo-rozwojowego fabryki,
- zorganizowanie efektywnego szkolenia młodej kadry konstruktorów i programistów ELWRO (głównie absolwentów wrocławskich uczelni) w placówkach naukowo-badawczych Warszawy, zajmujących się techniką komputerową (*Zakład Aparatów Matematycznych, Instytut Badan Jądrowych, Zespół prof. A. Kilińskiego, gdzie opracowano komputer UMC-1*),
- wdrożenie do produkcji pierwszego komputera (*UMC-1*) opracowanie pierwszego komputera ODRA 1001.

W 1976 r. Marian Tarnkowski, jako dyrektor inwestycyjny Zjednoczenia MERA, był inicjatorem budowy we Wrocławiu Instytutu Komputerowych Systemów Automatyki i Pomiarów (*IKSAIP*).

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100130143924/http://www.itpedia.pl/index.php/Tarnkowski_Marian

Treter Andrzej

Dr inż. Andrzej Treter urodził się we Lwowie w 1926 r. W 1951 r. ukończył Wydział Elektryczny (*specjalność: radiotechnika*) Politechniki Wrocławskiej. Po studiach przez rok pracował Zarządzie Okręgowym Radiofonizacji Kraju we Wrocławiu na stanowisku inżyniera ds. wynalazczości.

W latach 1952-1963 pracował na Politechnice Wrocławskiej, w Katedrze Techniki Odbiorczej prof. Wilhelma Rotkiewicza. W tym okresie (1958-61) przebywał w Wielkiej Brytanii jako stypendysta British Council i uzyskał tam stopień naukowy Master of Science (*Technology*) na Uniwersytecie Victoria w Manchester oraz odbył trzymiesięczny staż przemysłowy w firmie Marconi Wireless & Telegraph Co., (*Research & Development Dpt., Group of Advanced Research*) w Chelmsford (*Essex*). W maju 1963 uzyskał stopień doktora nauk technicznych na Politechnice Wrocławskiej.

W latach 1963 – 1990 pracował w Zakładach Elektronicznych ELWRO na następujących stanowiskach: zastępca szefa biura rozwojowego, kierownika oddziału mikroelektroniki w ZD m.c. Elwro, Kierownik zakładu technologii rozwojowych w OBR mc, kierownik zakładu nowych technik w Instytut Komputerowych Systemów Automatyki i Pomiarów. Przedmiotem jego działalności w ELWRO było początkowo zastosowanie komputerów do kierowania i sterowania procesami w przemyśle, a później mikroelektronika cienkwarstwowa i wielowarstwowe obwody drukowane oraz precyzyjna foto-litografia i -chemigrafia, związane z tymi dwoma dziedzinami.

Na szczególną uwagę zasługują następujące opracowania Andrzeja Tretera:

1. cienkwarstwowe układy hybrydowe, stosowane w pamięciach modeli i prototypów komputerów ODRA 1325 i ODRA 1305,
2. Cienkwarstwowe układy rezystorowe,

3. matryce ustawcze do rdzeni ferrytowych,
4. Wielowarstwowe układy drukowane,
5. Precyzyjna fotolitografia.

W listopadzie 1990 r. przeszedł na emeryturę. W latach 1993 – 2002 pracował dorywczo, na zasadzie zleceń w Instytucie Łączności, Oddział we Wrocławiu. Ma 18 publikacji.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100130151049/http://www.itpedia.pl/index.php/Treter_Andrzej

Urbanek Adam

Mgr inż. Adam Urbanek urodził się w 1939 r. w Korczynie koło Krosna. Po ukończeniu w 1962 r. studiów na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej, przez dwa lata pracował w Zakładach Wojskowych w sektorze mobilnych radiostacji nadawczych (*R-118 BM*), a od 1964 r. zatrudnił się w Zakładach Elektronicznych ELWRO w sekcji jednostek centralnych. Jako starszy konstruktor wielokrotnie brał udział w specjalistycznych szkoleniach ICL w Anglii (*Manchester*), gdzie zapoznał się (1968-1969) z architekturą i organizacją logiczną rodziny komputerów serii ICL 1900 (*1904 E/F*) – stanowiących wzorzec organizacyjny i programowy maszyn ODRA 1300. Samodzielnie opracował arytmometr procesora ODRA 1304 (*german*) oraz ODRA 1305 (*układy scalone*) oraz nadzorował logikę jednostek centralnych tych maszyn. Jako kierownik pracowni struktur logicznych procesorów ODRA 1300 był odpowiedzialny za ich uruchomienie oraz zapewnienie systemowej zgodności z pierwowzorami. Adam Urbanek należy do grona wybitnych konstruktorów komputerów serii ODRA 1300.

1. W latach 1966-1968 opracował i wdrożył do produkcji seryjnej jednostki centralne komputera ODRA 1304,
2. Następnie uczestniczył w opracowaniu założeń techniczno-ekonomicznych, a wraz z zespołem opracował i uruchomił modele i prototypy procesorów ODRA 1305, wykonanych w technice trzeciej generacji (*na układach SSI*),
3. Pełniąc przez wiele lat funkcję konstruktora prowadzącego cały system ODRA 1305, był odpowiedzialny za badania i wdrożenie do seryjnej produkcji tego komputera wraz z systemem operacyjnym GEORGE 3. W 1976 r. został uhonorowany Zespołową Nagrodę Państwową pierwszego stopnia w dziedzinie techniki za „Udział w konstrukcji i technologii wytwarzania procesorów III generacji”.

Zatrudniony w IKSAiP na stanowisku głównego specjalisty d/s systemów komputerowych projektował multiplekserowe systemy do pracy zdalnej (*teleprzetwarzanie*) współpracujące z serią maszyn ODRA 1300, a na stanowisku adiunkta wdrażał wielodostępne aplikacje czasu rzeczywistego z wykorzystaniem terminali dostępowych tej serii. W pracowni mikrokomputerowej IKSAiP uczestniczył w konstrukcji mikroprocesorowych systemów terminalowych dla banków (*ntel 8080*), a w firmie Ameprod wdrożył do produkcji seryjnej własny,

unikatowy zestaw laboratoryjny ZLA – przeznaczony do nauki układów mikroprocesorowych rodziny Intel 8080 oraz prowadzenia ćwiczeń praktycznych w pracowniach mikrokomputerowych.

Po przejściu do firmy Computex (1988-1992 r.) objął funkcję głównego konstruktora i kierował zespołem, który stworzył oraz instalował procesory SKOK (*Szybki Kompatybilny Odra Komputer*) – o parametrach kilkakrotnie przewyższających komputery ODRA 1305 (*układy scalone VLSI i plasterkowe*). W latach 1992-1995 pracował we wrocławskim Zakładzie Elektroniki Tel-EKO, gdzie wdrożył do produkcji kilkanaście typów przemysłowych mikroprocesorowych mierników zawartości tlenu, chlorków i konduktancji – z przeznaczeniem dla stacji uzdatniania i systemów ochrony środowiska.

Od kilkunastu lat zajmuje się popularyzacją problematyki sieci komputerowych i telekomunikacyjnych w redakcji specjalistycznego miesięcznika NetWorld (*amerykańskie Wydawnictwo IDG Poland SA*).

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100201173213/http://itpedia.pl/index.php/Urbanek_Adam

Wojnarowicz Zbigniew

Mgr inż. Zbigniew Wojnarowicz urodził się w 1928 r. we Lwowie. W roku 1945 rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Lwowskiej, a w 1946 r., po ukończeniu I-go roku, przenosi się do Wrocławia, gdzie kontynuuje studia na Politechnice Wrocławskiej, którą kończy w 1950 r., uzyskując dyplom magistra inżyniera elektryka. Po studiach zostaje asystentem w Katedrze Urządzeń Elektrycznych, a następnie w Katedrze Elektrotechniki Ogólnej, gdzie pracuje do 1960 r. W 1957 r. wyjeżdża na roczne studia do Wyższej Szkoły Technicznej w Darmstadt (*RFN*) w ramach stypendium Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego. Studia odbył u prof. Oppelta w Instytucie Techniki Regulacji. W czasie pracy na politechnice Zbigniew Wojnarowicz działał społecznie w organizacji związkowej. Nigdy nie należał do PZPR.

W 1959 r. rozpoczął pracę we Wrocławskich Zakładach Elektronicznych „Elwro” we Wrocławiu prowadząc jeszcze do 1965 r. zajęcia dydaktyczne na Politechnice Wrocławskiej. W 1961 r. zostaje głównym konstruktorem, a następnie szefem Biura Rozwojowego w Elwro.

Osobistą i niepodważalną zasługą Zbigniewa Wojnarowicza jest zorganizowanie i efektywne kierowanie w ELWRO zapleczem konstrukcyjnym i wykonawczym, nastawionym na opracowywanie i wdrażanie do produkcji sprzętu, oprogramowania i systemów informatyki. Pozytywna selekcja przy naborze do zespołów konstrukcyjnych w połączeniu z wysokimi wymaganiami kwalifikacyjnymi, zdyscyplinowanym działaniem przy opracowywaniu dokumentacji konstrukcyjnej, wykonawstwem oraz badaniami modeli i prototypów, a także nadzorem konstrukcyjnym przy wdrażaniu do produkcji – sprawiły, że Elwro osiągnęło czołowe miejsce w polskim przemyśle komputerowym. Zbigniew Wojnarowicz kierował zespołami konstrukcyjnymi przy opracowywaniu następujących komputerów: ODRA 1001, ODRA 1002, ODRA 1003, ODRA 1013, ODRA 1204, ODRA 1304. Za tę działalność został odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi, a w 1968 r. - Zespołową Nagrodą Państwową II-stopnia. W okresie

pracy w „Elwro” brał udział w pracach grup roboczych w ramach RWPG, szczególnie w zagadnieniach Jednolitego Systemu Regulacji URS i Jednolitego Systemu Maszyn Cyfrowych.

W 1964 r. ukończył zaoczne studium technicznego przygotowania i planowania produkcji oraz kosztów wytwarzania.

Wobec reorganizacji zaplecza badawczo-rozwojowego w „Elwro”, nie przyjął nowej funkcji i w lutym 1972 r. przeszedł do pracy w Instytucie Automatyki Systemów Energetycznych na stanowisko kierownika Ośrodka Elektronicznej Techniki Obliczeniowej, gdzie pracował do roku 1990 r. przechodząc na emeryturę.

Kategoria: [Ludzie IT](#)

https://web.archive.org/web/20100205053802/http://www.itpedia.pl/index.php/Wojnarowicz_Zbigniew

Zasada Andrzej

Dr inż. Andrzej Zasada ukończył studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Wrocławskiej w 1960 r. Po studiach rozpoczął pracę w dziale rozwojowym Wrocławskich Zakładów Elektronicznych ELWRO, gdzie zajmował kolejno następujące stanowiska: konstruktora, kierownika pracowni, kierownika zakładu, zastępcy dyrektora Ośrodka badawczo rozwojowego Elwro ds. rozwoju sprzętu komputerowego.

Andrzej Zasada należy do grona najwybitniejszych konstruktorów komputerów Odra i RIAD produkowanych w ELWRO. Przez cały okres pracy w ELWRO Andrzej Zasada brał bardzo czynny i twórczy udział w opracowaniu wszystkich komputerów produkowanych w tym przedsiębiorstwie (*Odra 1001, Odra 1002, Odra 1003, Odra 1013,*

Odra 1204, Odra 1304, Odra 1305, Odra 1325, R – 32, R-34) i systemu sieciowego TELE-JS, specjalizując się w konstrukcji szeroko pojętego sprzętu. Również ogromną zasługą Andrzeja Zasady jest niepoddanie się naciskom politycznym w sprawie komputerów RIAD; w wyniku tego Elwro opracowało swoje nowoczesne komputery R-32, a potem R-34.

Pełniąc funkcję zastępcy dyrektora Ośrodka badawczo – rozwojowego Elwro ds. rozwoju sprzętu komputerowego nadzorował także prace rozwojowe dotyczące wojskowego sprzętu komputerowego dla systemów radiolokacji aktywnej produkowanych przez fabrykę RADWAR w Warszawie oraz dla

systemów radiolokacji pasywnej produkowanych przez Tesłę – Pardubice.

Andrzej Zasada otrzymał następujące Nagrody Państwowe (*zespołowe*):

W 1968 r. nagrodę II stopnia w dziedzinie techniki za udział w rozwoju konstrukcji i technologii produkcji elektronicznych maszyn cyfrowych;

W 1976 r. nagrodę I stopnia w dziedzinie techniki za udział w konstrukcji i technologii wytwarzania procesorów III generacji: Odra 1325, Odra 1305 i R-32.

Andrzej Zasada w roku 1978 r. doktoryzuje się na Politechnice Śląskiej. W 1988 r. rozpoczyna pracę w firmie Radiotechnika na stanowisku dyrektora technicznego, specjalizując się w kierowaniu projektowaniem i wdrażaniem do produkcji zautomatyzowanych systemów pomiarowych. Andrzej Zasada umiera na atak serca w 1994 r.

Kategoria: Ludzie IT

https://web.archive.org/web/20100130091904/http://itpedia.pl/index.php/Zasada_Andrzej

Zemła Tadeusz

Mgr inż. Tadeusz Wojciech Zemła ukończył studia na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej (*specjalność: maszyny matematyczne*) w 1964 r. z wynikiem bardzo dobrym.

Po krótkim okresie pracy w Zarządzie Radiostacji i Filmowym Biurze Technicznym w Warszawie przechodzi do Instytutu Maszyn Matematycznych (IMM), gdzie początkowo zajmuje się uruchamianiem komputerów opracowywanych w IMM, a następnie opracowywaniem konstrukcji komputerów ZAM i aparatury kontrolno-pomiarowej dla tych maszyn w zespole kierowanym przez prof. dr L. Łukaszewicza.

W roku 1964, jako współtwórca maszyn ZAM, otrzymuje Nagrodę Państwową „za całokształt prac w dziedzinie postępu technicznego, za udział w osiągnięciach naukowo-badawczych uzyskanych w budowie maszyn matematycznych”.

Tadeusz Zemła w IMM pełnił kolejno następujące funkcje: zastępcy kierownika wydziału uruchomień maszyn cyfrowych, kierownika wydziału, zastępcy dyrektora ds. technicznych w Zakładzie Doświadczalnym IMM.

Tadeusz Zemła jest współtwórcą wielu wynalazków.

Tadeusz Zemła należy do najwybitniejszych twórców i organizatorów polskiej informatyki. W roku 1967 obejmuje stanowisko dyrektora technicznego ds. urządzeń peryferyjnych maszyn cyfrowych w Zakładach Mechaniki Precyzyjnej w Błoniu. Odpowiadał wtedy za całokształt zagadnień związanych z rozbudową organizacyjną, kadrową i techniczną zaplecza technicznego, przeprofilowaniem Zakładu – z masowej produkcji drobnych mechanizmów na produkcję seryjną urządzeń peryferyjnych dla maszyn cyfrowych. Tadeusz Zemła osobiście w 1967 r. negocjuje umowę licencyjną i doprowadza do jej podpisania z brytyjską firmą ICL na wielkoseryjną produkcję drukarek wierszowych do komputerów ODRA.

W sierpniu 1968 r. kieruje uruchamianiem produkcji tych drukarek. Był to ważny, przełomowy moment w technicznym rozwoju przedsiębiorstwa. Wspomniana drukarka, wielokrotnie modyfikowana przez specjalistów fabryki w Błoniu, została także przystosowana do komputerów RIAD. Zakup licencji uutorował drogę do dalszej, niezwykle opłacalnej kooperacji Zakładów w Błoniu z firmami zachodnimi (*np. Logabax*) i rozwoju eksportu tej firmy.

W marcu 1973 r. zostaje służbowo przeniesiony do Zakładów ERA w Warszawie na stanowisko dyrektora ds. technicznych. Bierze czynny udział w przygotowaniu technologicznym i organizacyjnym Zakładu do przemysłowej produkcji Systemów Minikomputerowych oraz produkcji pamięci dyskowych.

W 1974 r. obejmuje funkcję Głównego Konstruktora Polski ds. Systemów Minikomputerowych Międzynarodowej Komisji Współpracy Krajów Socjalistycznych w zakresie Techniki Obliczeniowej. Bierze bezpośredni udział w koordynowaniu prac rozwojowych, zamierzeń produkcyjnych i aplikacyjnych w dziedzinie systemów minikomputerowych. Przechodzi na rentę inwalidzką w 1988 roku. Tadeusz Zemła umiera w roku 2007.

Kategoria: Ludzie IT

https://web.archive.org/web/20091124193225/http://itpedia.pl/index.php/Zem%C5%82a_Tadeusz